

TITEL: HET BOON IN DE SPOORWEG BERT

MEDIAN: DE STRAKLOOSD
DATUM: 16/08/19
ONDERWERF: ENVOEL (MARTHA TENTATIEF)

Sofie Decler en Gert Jochens in de slotscène van „Waiëndijk“. © Tim Clement.

„Waiëndijk“ van Martha Tentatief en Theater Antigoné is nog tot 31 juli om 20.30 uur te zien in de Drie Snellenstraat, Antwerpen-Dam. Reserveren 03-224.83.22. Volgend seizoen ook „indecors“ op tournee.

JE stapt eerst door een vergeten straat aan Antwerpen-Dam, waar een lint van vlaggetjes en fanfaremuziek de feeststemming dicteert. Daarna word je meegetroond door een stuk decor, een rij gamme-

le bureelkasten. Plots sta je midden in een bizar braakland, waar een werkeloze fabrieksschouw de skyline van de stad heeft verdron-

gen. Het terrein wordt omzoomd door een hoge spoorwegberm. Hogesnelheidstreinen denderen de hele duur van de voorstelling

voorbij. Het kan de pret niet drukken. De acteurs wuiven naar alles wat beweegt. Net als de avondlijke geluiden maken treinen deel uit van het surrealistische verhaal, dat onder meer over vluch-

tige passages blijkt te gaan. Dit stukje waste land heet *Waiëndijk*, „waar alles samenwaait wat in de stad te los of te licht is“. Duikt ze uit het struikgewas op, of is ze met de trein gearriveerd?

ANTWERPEN — De kleinschalige theaterprojecten tijdens de Zomer van Antwerpen waren meteen zo goed als uitverkocht. Euforisch spel, een lichtvoetige vertelling en een excentrieke locatie onder de sterren: het blijft voor het zomerse publiek een opwindende mix. Ook bij „Waiëndijk“ van het Martha Tentatief en Antigoné slaat de formule aan.

THEATER
Van onze redacteur
Geert Van der Speeten

ZOMER VAN ANTWERPEN HOUDT VAN EXCENTRIEKE LOCATIES

Met Boon in de spoorwegberm

Een verwarde vrouw, Lutgard Fonteyn, komt zich hier installeren.

Voor ze het goed en wel beseft, geraakt ze in de greep van een drieste verkoper, Plaffeturen Pol, die haar een rolluik aansmeert dat ze helemaal niet nodig heeft. Ze probeert de bestelling te annuleren. Tevergeefs, uiteraard. Tijdens haar hilarische zoektocht komen flarden van haar verleden én van dat van de andere personages aan het licht. Aan het slot zal ze toch gelukkig trouwen, want de moraal van *Waiëndijk* luidt: hier vindt men wat men niet zoekt.

Arm individu tegenover potsierlijke buitenwereld, Kafka en slapstick: het blijft een gedroomde combinatie voor theater. Regisseurs Johan Petit en Bart Van Nuffelen springen vindingrijk met grappen om en hebben hun personages fors aangezet. Ze laten ze keihard tegen een lade aanlopen,

of een robbertje vechten met een wispelturige telefoondraad.

Een centrale rol is weggelegd voor de „stofzuigermadam“ die luid zuchtend met attributen zeult. Haar snijdend commentaar zet de personages op hun nummer en haalt telkens de illusie

*De moraal van
„Waiëndijk“
luidt: hier
vindt men wat
men niet zoekt*

onderuit. Onder haar dreigende blik wordt het aannemelijk dat de verkoper, een macho type, wagscheurt op een speelgoedauto-tje.

Het regisseursduo vestigde zijn naam in 1998 met *Ge moet niet*

perse ananos gegeten hebben weten *DAT DAT* ongelooft is. Dat was een bewerkt Menuet van Boon, waa mengeling van kolder en nende miserie een buiten cocktail opleverde.

Een aantal acteurs du deze voorstelling opnie onder anderen de nog imponerende „grellige Irene Vervliet.

Ook in *Waiëndijk* zit w Boon: de taal, de grimmig universele setting van een tig kot voor een mens o tocht“. Maar de voorste evengoed Antwerps ge met hints naar de groepij de grootstad en de vage e heidsgevoelens.

Het blijven hints, want dijk houdt zeker geen p alle vormen van zuurte v dens deze anderhalf uur voorstelling eens hartel chen.